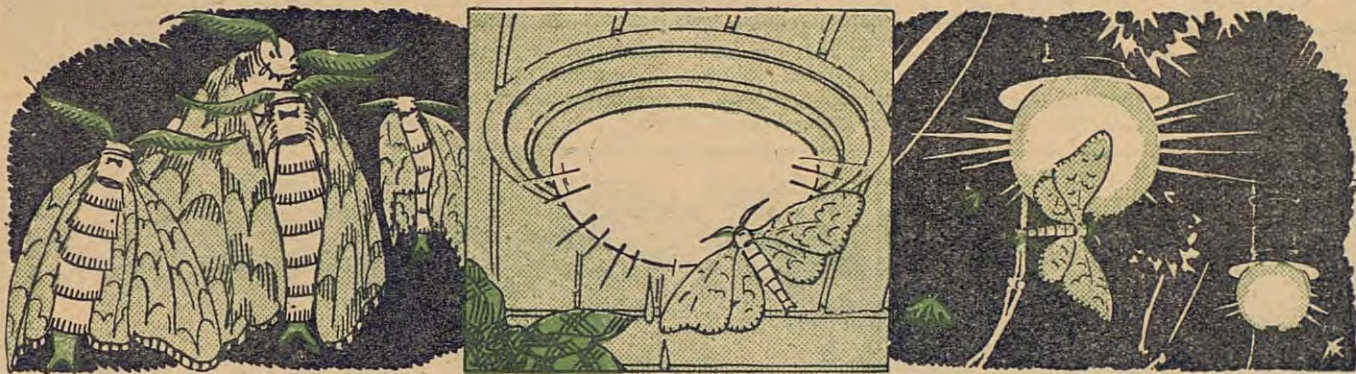

VIROLET

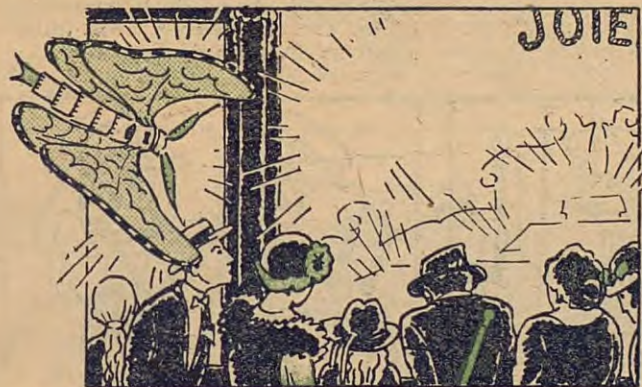
LES FALSES LLUISSORS

(per Prat)

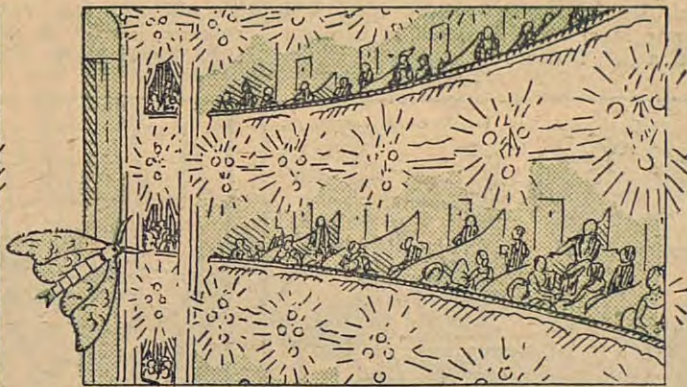

La senyora Falena abraçà al seu fill gran i li digué: «Ja que és el teu desig de córrer món, vés, fill meu, i mira de treure profit de les ensenyances que el viatjar et procurarà, però pensa, sobretot, que el món és ple de temptacions. Tens d'anar amb compte amb les falses esplendors enlluernadores, que porten a la perdició.» En Faleneta es despedí també dels seus germans i aquell vespre agatà el tren i féu un viatge esplèndid, donant tombs al voltant del um d'oli del vagó, que era una delícia.

En Faleneta arribà a la ciutat i per a ell tot foren meravelles. Què gran tot! Què sumptuós! Quins llums, i quants! Els arcs voltaics li tenien el cor robat. No es cansava de fer-els apassionades carícies sense haver-ne per això cap perjudici.

I després foren els aparadors rutilants on, entre resplendors, nedaven els dolços o les joies. En Faleneta topava de cap en els cristalls amb un veritable desfici d'ubriac i veia que els consells de la seva mare eren forçosament massa exagerats.

I un dia fins es donà el luxe d'anar al teatre d'Opera, dins del qual es tornava boig d'alegria, sense saber on donar cap. Tants eren els llums que hi brillaven! N'hi havia per tots costats; allò era un paradís de bel·leses i completament inofensiu.

Un cop hagué saborejat tots els refinaments de la gran ciutat decidí tornar-se'n a casa seva. Els contaria com havia gosat de tot, sense haver-ne el més petit dany; com els plaers mundans no són pas perillosos com tothom suposa...

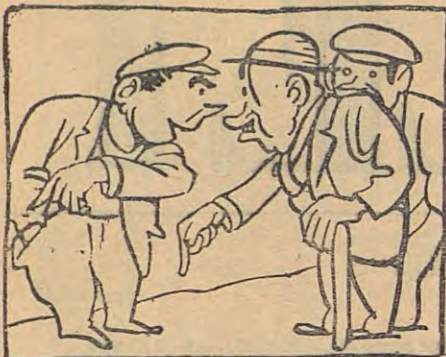
Feia ja bastants nits que viatjava, quan veié una llum: enyorant les clorors que havia deixat, s'hi llençà adalorada en un afany confiat de retrobar el benestar passat... Però aquesta vegada sentí una dolor punyenta i desconeguda.

I mentre moria en terrible agonia, lluny dels seus, recordava les paraules de la mare, tan plenes de seny i experiència, com també una pila de dites populars i de moralitats llegides en moltes faules cèlebres.

CAÇADORS CAÇATS

(per Cornet)

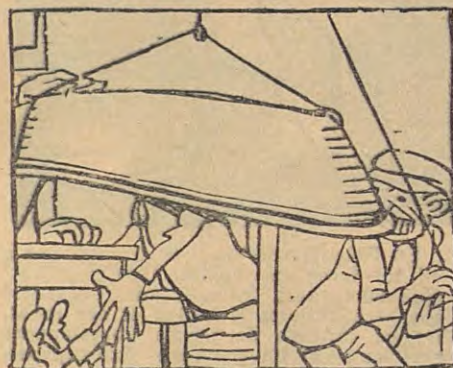
En un poble de muntanya succeïa un cas que era molt comentat. Sovintment desapareixien homes, dels quals no se'n sabia mai més res.

El lloc era certa casota on hi anaven d'amagat molts joves del poble, car en ella s'hi jugava d'una manera fortament escandalosa.

En una sala fosca hi havia una taula i uns trastos vells i bruts. Entre c'ls podia veure-s'hi una banyera penjada al sostre amb tan mala intenció...

...que, en presentar-se un jugador amb les butxaques plenes, hom feia lliscar la corriola, baixava la banyera ben a poc a poc...

...i l'incaute jugador quedava tancat allí fins que, faltant-li l'aire per respirar, posava els ulls en blanc i decidia fer el darrer bàdall.

Una vegada havia torçat definitivament el coll, els criminals l'enterraven en un pou que feien a l'hort perquè ningú no s'enterés de la malifeta.

Mes heu's aquí que un dia el llaurer del poble (xicot aixurit i valent) va dir en el cafè: «Jo us juro que descobriré els qui fan desaparèixer el nostre jovent»

I tal dit, tal fet. Un jorn es ficà un parell de barrines a la butxaca i coregué, tot pressós, a la casa sospitosa on tant i tant s'hi jugava.

No feia pas deu minuts que el llaurer s'entretenia amb les cartes, quan la banyera davallà i l'agafà a sota. Tot seguit, els malfactors s'assegueren al damunt.

Mes, immediatament, s'oïren dos crits esgarriposos i els dos criminals restaren immòbils, no podent aixecar-se gens ni mica.

Les barrines havien fet ben bé el seu efecte. Els dos trapelles havien quedat caçats, fortament subjectats al fons de la mateixa banyera.

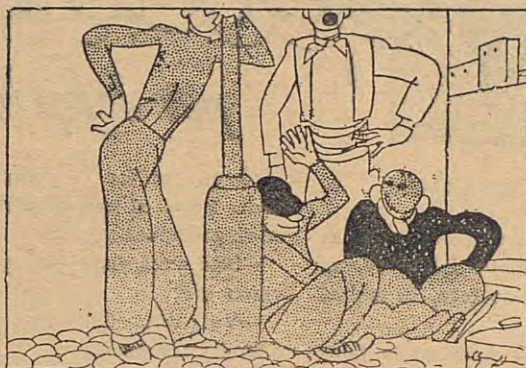
I hom no tingué de fer més que cridar als mossos de l'esquadra, els quals, sense descaragolar-los, se'ls endugueren a la garjola, banyera inclussiu.

EL SALT DEL FANAL

(per Castanys)

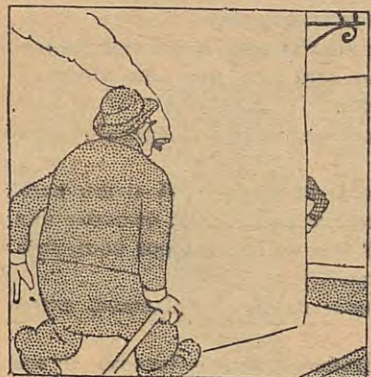
En Lleganya i en Rosegapuros eren un parell de lladregots dels més avençats.

Mentre els companys d'ofici es morien de fàstic, ells acaparaven els rellotges i moneders pel procediment del «salt del fanal».

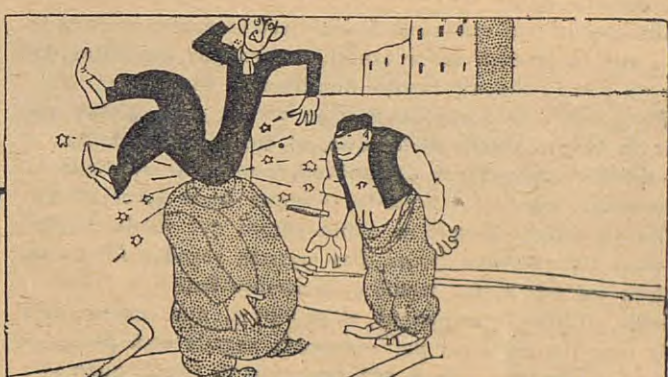
El «truc» consistia en escollir una cantonada deserta on hi hagués un fanal...

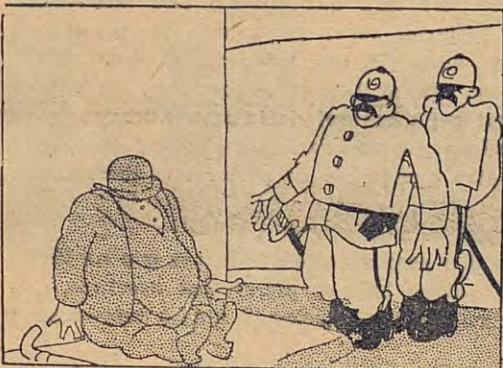
...i esperar que un bon senyor amb cara de quartos passés distret.

En Lleganya vigilava de dalt del fanal, i quan el bon senyor era a sota...

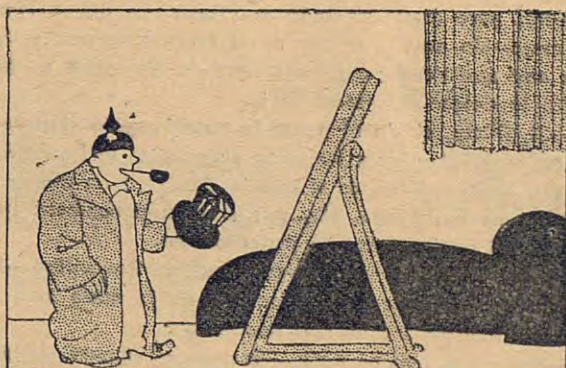
...s'hi deixava anar com un plum i l'estavornia. Aleshores els dos lladregots li escuraven les butxaques.

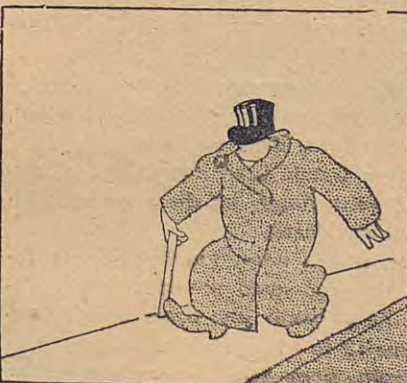
Quan la policia arribava, el bon senyor ja havia perdut tot ço que portava.

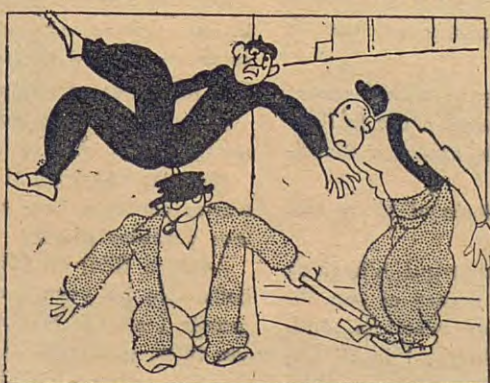
En Quimet ho veié i volgué trobar-hi una solució

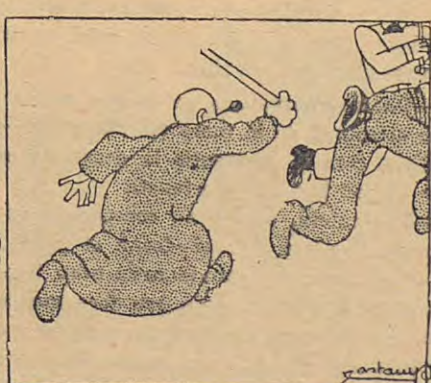
Amb el seu dalit d'aventures volgué castigar els malfactors. Va posar-se un casc amb una punxa ben refilada...

...i al damunt el barret de copa que la tapava i va fer cap a la cantonada.

El pobre Lleganya va quedar amb la punxa clavada al darrera, mentre en Quimet l'empaitava de valent.

Aquesta vegada el «salt del fanal» va acabar malament.

LA VENTAFocs

per Josep Mª Folch i Torres

DE DAMISEL'LA A VENTAFocs

Una vegada hi havia un pare que tenia una filla. Ella es deia per nom Poncellina i era tan estimada dels servents de la casa que per ella haurien donat, si no tota, la meitat de la seva vida.

I és que era tan bona, tan humil i tan amorosa la Poncellina que se n'emportava el cor de tots els que havien de tractar-la.

Mes, ara feia un any, tot era dol en el seu cor i llàgrimes en els seus ulls.

Un any ja feia que se li havia mort la mare; un any ja feia que la plorava sense consol, segura que cap altra dolor no podria superar la que flagellava el seu cor.

Però, heu's aquí que un dia, en arribar d'un viatge que l'havia tingut absent molts dies, el seu pare la cridà.

—M'han dit que em demanàveu, pare meu—li digué la Poncellina, corrent a besar-lo.—Quina bona sorpresa que m'havien donat, jo que no sabia encara que fóssiu arribat a casa. Us quedareu forces dies aquesta vegada? No us en anireu tot seguit, tot seguit com sempre feu?

—No, filleta—li respongué el seu pare, que era un dels més rics hisendats del país.—Aquesta vegada serà per quedar-me forces dies... Però, què estaves fent, filleta, quan t'he fet cridar? M'ha semblat, quan entraves, que els teus ulls eren humits d'haver plorat... Ploraves pel meu trigar potser, Poncellina?

—No, pare meu; no plorava d'això. Es que pregava per la mare. Un any ja fa que és al cel; us en recordeu, pare? Un any que l'enyoro, un any que no he sentit en la meua galta la dolçor dels seus llavis.

—Sí, filleta, sí. Ja hi penso jo també...—féu el pare en un to tot especial que va fer alçar els ulls de la Poncellina fins el seu rostre... Però, és el que jo dic: tant de plorar no pot ésser gens bo, filleta. No, no; el meu pensament ha estat encertat i no haig pas de penedir-me'n.

—El vostre pensament?—preguntà la Poncellina.—Es que heu pensat honorar la memòria de la mare amb alguna devoció que porti consol al nostre cor?

—No; no és ben bé això...—respongué el pare, un xic confós.—Es... com t'ho diré jo, ara? Es per no estar tan tristos. I, prenent una mà de la seva filla, afegí:

—D'ençà de la mort de la teua mare que no han parat de plorar els teus ulls formosos. I això acabaria per emmalaltir-te, perquè estàs massa sola en aquest casal que és massa gran per nosaltres sols.

—Oh, no, pare; que no és pas massa gran aquest casal; que el record de la mare tot l'omplena—cuità a dir la Poncellina, com si pressentís la desgràcia que anava a esbocinar el seu bon cor d'orfaneta.

—Tanmateix, una bona companyia et faria el viure més agradós, veritat, filleta?—tornà el pare.

—La vostra companyia m'és prou bona perquè n'hagi de menester d'altra. I quan sou fora queda encara el bon Fidel, que és com un altre pare de tant que m'estima. Amb ell preguem per la mare quan vós sou absent, i jo el veig que els seus ulls també s'omplen de llàgrimes, pobre vellet.

El pare s'afanyà a respondre:

—Veus, veus? Tot això és massa trist. Si els que et fan companyia t'ajuden encara a plorar! El que jo vull dir és

algú que et fes la companyia alegroia, que et distregues... Veus, si ara et trobessis aquí amb una altra mare i unes germanes...

—Una altra mare?—preguntà, esverada, la Poncellina.—Com velleu dir?

—Vull dir... Com t'ho faré entendre? Una mare que viuria i t'estimaria...

—Però no seria la mare, la meua santa mare de debò?

—Com podria ésser-ho si va morir? Aquesta que jo vull dir és una altra...—inicià el pare.

—Una altra? Però n'hi pot haver una altra de mare? Oh, no, no que no pot ésser, que m'enganyeu!

—No que no t'enganyo, no—féu el pare, procurant calmar la seva filla.—Que et dic que serà una altra que vindrà a alegrar aquesta casa tan trista.

En aquest moment la Poncellina, no podent aguantar més, esclatà en plors.

—Però, per què has de plorar així?—la reptà el seu pare.

—Que no ho veus tu mateixa que ens fa molt menester una mestressa per portar la casa? Que no ho veus que aquí, amb aquesta quietud, tots ens hi moriríem?

—Pobreta de mi! Que malaurada sóc!—exclamava, entrellant, la pobra orfaneta.

—Però, per què t'has d'exclamar així?—tornava el seu pare.

—Perquè sí que en sóc de desgraciada; perquè, després de tot el que faig per què no la trobeu a mancar la mare per les coses de casa, ara dieu que ens cal una mestressa... Però, jo us ho prometo, pare; us prometo fer tot el que pugui per tal que no calgui una mestressa a casa.

El pare, que no era molt ferm de caràcter, començava a sentir-se vençut pel desconsol de la seva filla.

—Sí... Ja ho sé que tu fas i faràs tot el que puguis, però no és sols per això que jo dic de portar una mestressa a casa.

—Per què, doncs?

—Pel que t'he dit: perquè ací ens cal gent que no tingui records tristos i que no hagi de plorar com nosaltres, perquè tantes llàgrimes ens escursarien la vida a tots—explicà el pare.

—Oh, pare, si és per això solament. Jo us prometo que no ploraré més; que encara que sigui tenir-me-les d'empassar les llàgrimes, no les veureu mai més en els meus ulls, i riuré si així us cal, i cantaré si així ho voleu... Però no la feu venir la marastra, no la feu venir, que jo ja faré per estar alegre, ben alegre.

I, mirant-se el seu pare, provà de somriure, tot dient:

—No veieu, pare, com també sé somriure? No ho veieu, no ho veieu, com estic contenta, molt contenta?

Mes les llàgrimes li feren traïció i, en lloc de poder mostrar-se contenta com ella volia fingir, va dir aqueixes últimes paraules plorant abundantment.

—Pobra filla!—li digué el seu pare, amoixant-li els cabells.—No ho veus com tinc raó quan et dic que per alegrar-te i alegrar la casa ha de venir una dama amb les seves filles, que jo ja sé que tu te les estimaràs...

—Oh, no, que no vinguin, pare, que no vinguin!—exclamava ella.

Però, de sobte, el seu pare se la quedà mirant, tot movent el cap a dreta i esquerra, i digué:

—Res no s'hi pot fer ja. Ara ja no puc fer-ho que no vinguin.

—Que ja no podeu, heveu dit?—exclamà la Poncellina, mirant-se'l plena de temor.—Es que, per ventura...?

—Sí, filla. Des d'ahir, aqueixa dama que et dic, es la meva esposa. Per donar-te aquesta nova he passat endavant, mentre ella i les seves filles prenen repòs a l'Hostal de la Posta... Però no ploris així, Poncellina. Calia, saps?, calia...

Després, amanyagant-la, li demanà:

—Quan arrihin, rep-les gentilment, i feste'ls-hi ben agra-dosa. A les filles com si germana els fossis, i a la dama com si li fossis també filla...

—Filla? Oh, no, pare!—clamà la desventurada, amb els ulls amarats de llàgrimes.

Filla o fillastra, tant se val—féu el pare, a l'últim.—Sies amb elles dòcil i obedient perquè complaivent-les a elles em complauràs a mi, Poncellina

Després, respirant profundament, com aquell qui acaba de treure's un gran pes del damunt, digué:

—Ara hem de veure si estan disposades les cambres per la nova mestressa i les seves filles.

Cridà en Fidel, i el vell servent no trigà a acudir.

Veient allí el seu amo, va mostrar-se'n molt joíós, puix ell també el creia absent encara, i les absències de l'amo l'afligien molt.

—Déu sia beneït!—exclamà en veure'l.—Així ha de dir-se, perquè va essent tot un esdeveniment ara poder veure l'amo a casa.

El pare de la Poncellina no s'ho va prendre prou bé, perquè el vell servent, tot fent com aquell que no hi toca, no s'estava mai de fer les observacions que creia necessàries pel bon nom de la casa i dels que hi vivíem.

—Del que jo faci o deixi de fer a ningú no haig de donar-ne comptes, m'enteneu, Fidel?

El vellet saludà profundament:

—Bé prou que ho sé, mon amo; i jo em guardaré prou de dir-vos que feu mal fet d'anar i venir tant, fent malpensar i malparlar la gent; com també em guardaré molt bé de dir-vos que les vostres absències fan més mal a la hisenda que una pedregada, i també em guardaré prou de dir-vos...

—Sí; tu vas dient que et guardaràs prou de dir-m'ho, però entretant m'ho vas dient!

—Oh, no temeu, mon amo; que jo mai no haig de mancar al respecte que us dec; perquè vós sou el senyor i podeu fer el que millor us plagui i anar on millor us sembli i romandre forces dies fora de casa, encara que sia deixant aquesta pobreta Poncellina tota sola ací amb les seves llàgrimes, que jo me'n guardaré bé prou de dir-vos res, mon amo.

—Prou!—exclamà, a l'últim, el pare de la Poncellina.—Us he cridat perquè escoltéssis les meves ordres i no perquè em fessis escoltar les teves sornagueries.

—Es que...—anava a recomençar el vell Fidel.

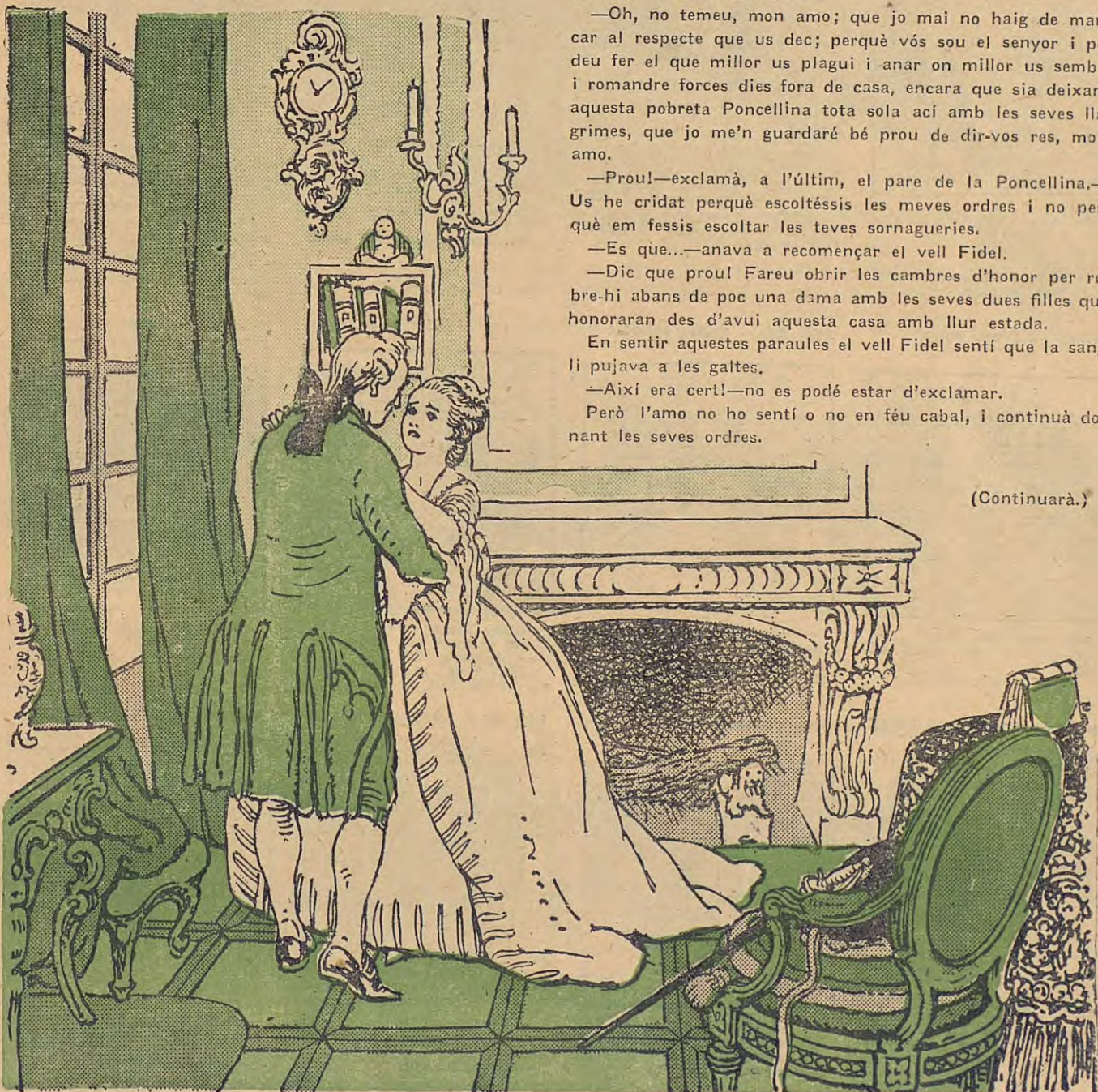
—Dic que prou! Fareu obrir les cambres d'honor per rebre-hi abans de poc una dama amb les seves dues filles que honoraran des d'avui aquesta casa amb llur estada.

En sentir aquestes paraules el vell Fidel sentí que la sang li pujava a les galtes.

—Així era cert!—no es podé estar d'exclamar.

Però l'amo no ho sentí o no en féu cabal, i continuà donant les seves ordres.

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 117. — MANEL NOGUES

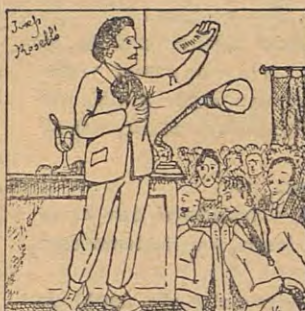
El senyor.—Ep, mosso; no posi els dits al plat.
El mosso.—Bah! No s'hi amoini; com que ja els tinc bruts!

Núm. 118. — LLUISA TOMAS

—En què s'assembla un que no sap nedar i cau a l'aigua amb un que pateix d'ofec?
—...?
—En què tots dos s'ofeguen!

Núm. 119. — JOSEP ROSELLO

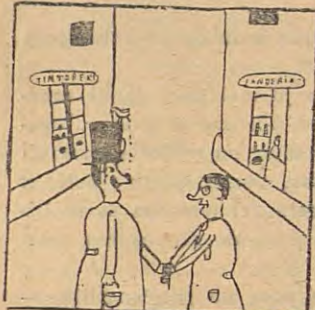
—Quins versos més pesats que fa aquest poeta!
—Doncs cregui que a mi no m'acaben de fer el pes!

Núm. 120. — NURIA MESTRES

(A les deu del matí).—Planxa... dorm i encara és tancat!

Núm. 121. — ISABEL SERRA

—Què vau fer ahir que no vaig sentir el fonògraf?
—Tots feiem puntes.
—Tu, també?
—Sí: la dona feia punta de cot i jo punta al llapis.

Núm. 122. — MATILDE SERRA

—Mira, Pau: entra el carro a dintre l'hort, que comença a ploure i es mullaria.

Núm. 123. — DOLCINETA COMAS

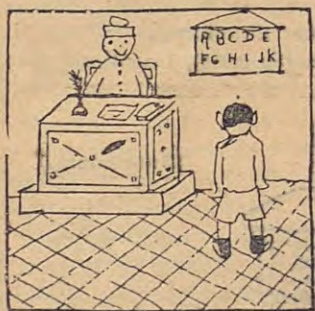
—Caram, amb ulleres negres lleges el diari?
—Oh! com que miro «El Sol»!

Núm. 124. — JOAQUIM SOLER

ENTRE ESTUDIANTS
Ell.—Està vist que la gent més compassiva són els catedràtics.
Ella. — Ai, ai! Per què?
Ell. — Perquè quan un està «peix», i als exàmens «s'ofega», li donen una «carbassa»

Núm. 125. — LLUIS DUCH

—Estàs molt fava, avui!
—Oh, és que n'he menjat per dinar.

Núm. 126. — ENRIC PUIGBO

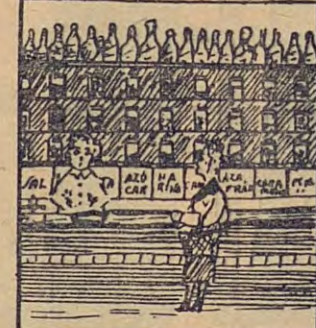
—Guaita, Totolet: ja ets igual que l'ase!

Núm. 127. — PERE AMAT

—Hola, Ramon! D'on vénis?
—De comprar unes corones...
—I de marcs, no?
—No, home, no; no veus que són per la mort de l'àvia!

Núm. 128. — JOSEP BROS

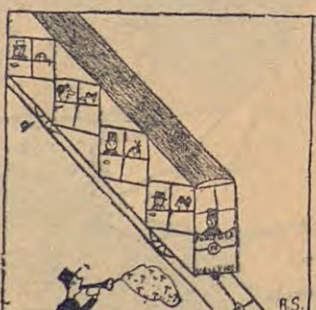
—Quant val aquest tortell?
—Una pesseta.
—No me'l pot dar per sis rals?

Núm. 129. — EDUARD DE RIBOT

El nen. — Ja sé que m'has obert la capsa dels juguets i m'has pres la pilota.
La nena. — No t'he obert la capsa ni t'he pogut prendre la pilota de dintre, perquè no hi era.

Núm. 130. — BARTOMEU SERRA

QUAN SURT EL COTXE
El pare.—Mira, l'escombriale!
La nena.—I ara! Què hi ve a fer aquí l'escombriale?

Núm. 131. — ANTONI DE TRAVER

—Escolta, Pau: Veïem si endevines què hi tenim a darrera del clatell?
—Noi, no hi calc.
—La cara, home, la cara. Mira-tho oel cantó que vulguis!

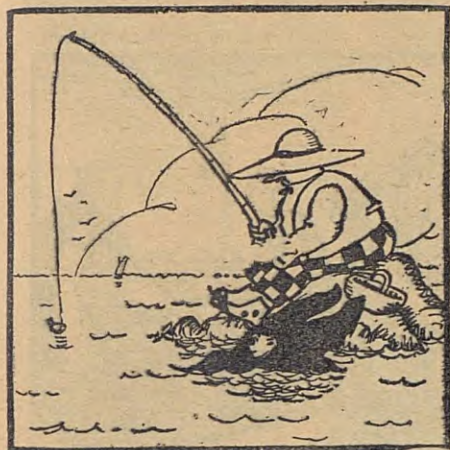
Núm. 132. — JOSEP PEDRALS

—On és la mare, Carmeta?
—L'he deixada dins del forn.
—Ai, ai! Així en deura eixir tota cremada!

RODOLINS INCOMPLETS

PESCA IMPORTANT

Vora voreta la mar.

Es pensa que ja en té un.

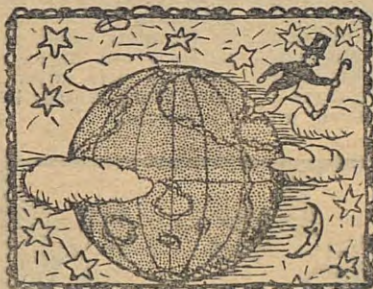
—Una arroba almenys deu fi

ENTRETENIMENT

48 17 5 4
19 46 69 3
26 26 15 20 2
23 25 7 4 13 29
26 29

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

FRASE FETA

JEROGLIFIC

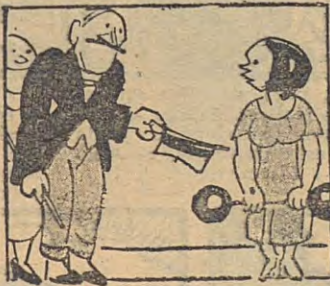

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT: Rodolins incomplets: Don Pep aquí vol entrar—i el gos no el deixa passar. Per fi el gossot baladrà-me l'agafa pel jaqué. I quan de'll s'ha desxeixit—ja no li queda vestit. Entreteniment: Un portamonedes.—Frasede fetat: Canviar de pensament.—Jeroglífic: Lletres de canvi.

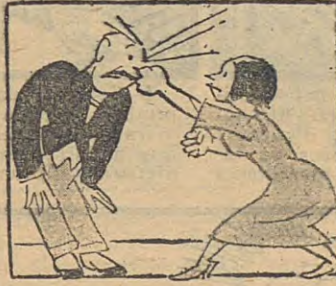
EDUCACIÓ A LA MODERNA

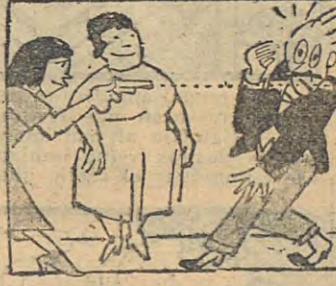
—Vostè es vol casar amb la meua filla. Molt bé; miri: la meua filla posseeix totes les qualitats per a ésser feliç en la vida matrimonial...

...mira, nena: un altre pretendent... mostra al senyor els teus petits coneixements

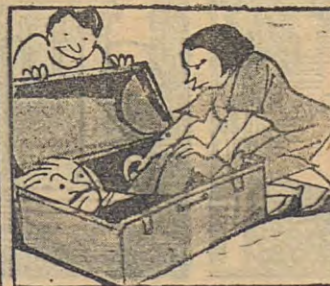
—Jo he rebut una educació a la moderna: swings i uppercuts em son familiars...

...a vint passos li faré caure la pipa de la boca sense ferir-lo...

...és a les mateixes «pampes» on he après de tirar el flaç...

...i a més a més posseeixo un talent extraordinari per empaquetar i fer una maleta.

—Molt bé. Jo senyoreta, ja m'he casat tres vegades. I miri de quina manera... (mentres diu això, obre la finestra)... per tres vegades...

...he fet fer exercicis d'aviació sense motor a les meves esposes que m'ha semblat que tenien una educació massa a la moderna!...

II. - FILEMON I BAUCIS

(Continuació)

(Dibuixos de Joan d'Ivori)

El primer servei acabat, féu lloc al segon plat i als postres amb nous, figues seques, dàtils, prunes, pomes i raïms recentment collits. Una petita plàtera de mel blanca estava al centre de la taula. La bona voluntat del matrimoni valia més que tot, car el bon cor del pobre fa el preu de ço que dona. De sobte veieren que el vi, que era novell, en lloc de disminuir dins del gerro, augmentava cada cop que se'n buidava. Meravellats d'aquest prodigi, Baucis i el seu tímit espòs es posaren a pregar i demanaren perdó als seus hosts d'haver-los-hi servit un dinar tan modest.

Els quedava, però, una oca que guardaven curosament en la cabana i, encara que desprendre's d'ella els hi representava un sacrifici, es prepararen a matar-la per tal de poder servir-la als seus hosts. L'oca no es mostrà pas dispostada a col·laborar en l'obsequi i, servint-se destrament de les ales, voleïà sens fadigar-se per dins de la barraca, de fàiso que cansà molt i molt als dos bons esposos, ja envellits pels anys. L'oca, amb les seves evolucions, els burlà llarg temps, i, per fi, se la veié refugiar-se vers les Divinitats...

...els quals, apiadant-se del pobre animallet, privaren que fos mort. Aleshores, dirigint-se al matrimoni, digueren: «Els vostres veïns impiadosos us faran comprovar el càstic que mereixen.»

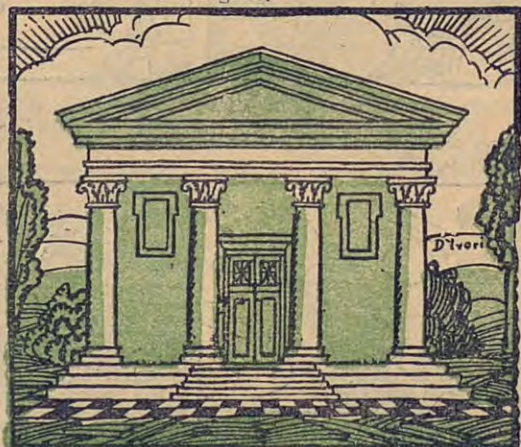
«—Està acordat, però, de retrassar tal punició, mentre vosaltres deixeu vostra morada. Seguiu-nos i vingueu junts fins a dalt d'aquesta muntanya.» Això digueren Júpiter i Mercuri.

Filemon i Baucis s'apressaren a recollir tot ço que pogueren, i, apolant-se en llurs bastons, anaren darrera els déus, seguint-los a poc a poc, amb molts treballs i fadigues.

No estaven encara a un tret de ballesta lluny del cim de la muntanya, quan varen girar els ulls i miraren la planúria: Aquesta havia devingut un gran llac i a la vora de l'aigua subsistia, tota sola, la seva pobra cabana. La ciutat havia desaparegut. Mentre estaven entregats a tota llei d'exclamacions de sorpresa i deploraven sincerament la sort dels seus veïns...

...la barraca, massa petita per ells dos, es canvià sobtadament en un temple superb; els puntals que l'aguantaven es convertiren en columnes; la llenya que la cobria, en coberta groguenca; la terra, enllosada; l'entorn del palau, tot de marbre. I veieren aixecar-se portes esculpides i sostres daurats.

(Continuarà)